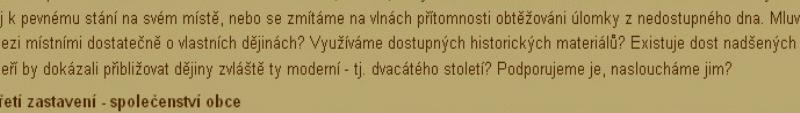

Identita 20

Následující řádky jsou dílčím výstupem z projektu Identita 20. Ten vznikl mezi mladými lidmi olešnické farnosti v touze vytvořit něco jedinečného a hodnotného, co nám zároveň pomůže hlouběji se identifikovat s místem a způsobem našeho života. Jako křesťan je smeje inspiraci zvolili vytvoření křížové cesty tvořené jednoduchými dřevěnými kříži vyzývanými na hranicích olešnické farnosti, které se přiblížně knojí s hranicemi mikroregionu. Chceme u příležitosti dvaceti let svobody rozvinout to, co z křesťanství bezprostředně vychází, totiž zodpovědnost za naše okoli uplatňovanou skrze život občanskou společnost. Proto jsme symbolicky ke každému objektu vznikající křížové cesty hledali skrze anketu mezi místními tématu, která je trápí. Jedná se o bolesti, o kterých by se při jejich uzdravení nemělo mlčet. Nás projekt byl podpořen v rámci programu Make a Connection Nadace rozvoje občanské společnosti a společnosti NOKIA. Během slavnostního nedělního setkání jsme se pokusili skrze neobyčkovou obrázkovou prezentaci s komentářem spojit představení křížové cesty a výsledky ankety. Na tomto místě Vám přinášíme text komentáře.

První zastavení - nelhostejnost

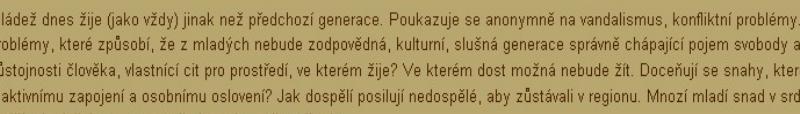
Učasnit se dění kolem je možné na mnoha způsobů. Od aktívного přístupu, přes pozorování různou mřu zúčastněného, až k úplné lhostejnosti. Končí-li naše zájmy vlastním plotem, je něco v nepořádku. Kolik toho dokážeme přinést pro společné dobro? Známé mechanismy samosprávy? Dokážeme se s konkrétními problémy obrátit na kompetentní osobu, nebo (je-li to na místě) sami vystoupit? Vytváříme prostor pro veřejnou diskuzi ústředí do konkretních kroků, nebo spíše tlacháme s rádným komentářem, že "my s tím přece stejně nic neučeláme". Pokud tomu věříme, nežijeme demokracii. Mluvit ve věcech našího malého regionu "o těch nahore" by mělo být absurdní. Nezakrýváme spíše svou lhostejnost?

Druhé zastavení - dějiny

Kotvíme pevně ve vlastní minulosti. Minulostí osobní, obecní, v dějinách národa i civilizace. Známe dno ke kotení? Využíváme jej k pevnému stání na svém místě, nebo se zmitáme na vlnách přítomnosti obtěžování úlomky z nedostupného dna. Mluví se mezi místními dostatečně o vlastních dějinách? Využíváme dostupných historických materiálů? Existuje dost nadšených lidí, kteří by dokázali přiblížovat dějiny zvláště ty moderní - tj. dvacátého století? Podporujeme je, nasloucháme jim?

Třetí zastavení - společenství obce

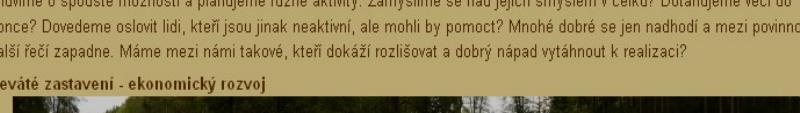
Žijeme společně, denně se potkáváme, prožíváme stejná události, účastníme se jednoho společenského života. Vnímáme ale Olešnicko - celek vymezenými historickými i současnými vazbami - jako společnou věc? Dokážeme brát radost i strastí lidí kolem sebe také za svoje vlastní? Uvědomujeme si jednotlivé skupiny, spolky, církve, že se účastní na jednom celku? že jdu po jedné cestě a společně snášíme tíhu i vedení dne, nakolik je pozice každého jiná. Přejme a pomáhejme druhým. Budeme otevřeni. Zasekněli se jedna skupina, zaseknou se i další. Nebudu-li znát důvody, vyloučí to spory. V prostředí žabomyších válek se zdravý patriotismus těžko objeví.

Čtvrté zastavení - střední generace

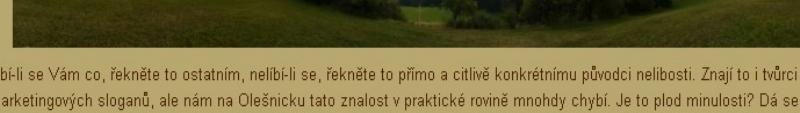
Dokázat tak uchopat pro společné dobro plnost barev, do které dozráli lidé středního věku. Nejspíš jsou zapořázeni prací a rodinou, ale jak se jejich slunce bude pohybovat dolů od zenitu, ukáže se nelehká nutnost měnit přístup k sobě i k okolí. Jaké podněty by byly nadějí k zapojení, které postrádá nemálo respondentů ankety? Dokážeme sřední a starší generace předávat něco ze své zkušené odpadní pozice - a to nejen vlastních rodinách? Je vzorem? V postoji k věcem veřejným, vlastní minulosti? V "sousedství" a přátelském besedování? Existuje vůbec na Olešnicku střední generace?

Páté zastavení - mládež

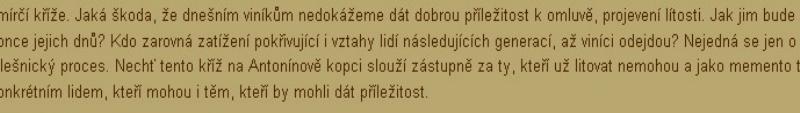
Mládež dnes žije (jako vždy) jinak než předešlé generace. Poukazuje se anonymně na vandalismus, konfliktní problémy. A co problém, které způsobí, že z mladých nebude zodpovědná, kulturní, slušná generace správně chápající pojem svobody a důstojnosti člověka, vlastníci cit pro prostředí, ve kterém žijí? Ve kterém dosud možná nebude žít. Doceňují se sny, které míří k aktivnímu zapojení a osobnímu oslovení? Jak dospělí posilují nedospělé, aby zůstávali v regionu. Mnozí mladí snad v srdeci chtějí, aby jejich cesta nevedla beznavratně pryč, ale...

Šesté zastavení - nezavřené oči

Potřební jsou a budou plně blízko nás vždycky. Známe je? Komunikujeme s nimi? Umíme jim pomoci? Víme jak a v čem? Dokážeme o nich konstruktivně mluvit v našich společenstvích? Klade se na problematiku (nejlépe - jak možno vidět - příkladem a zapojením) dostatečný důraz při výchozé? Jaký je náš postoj ke starým a nemocným? Dokáželi bychom mezirodinně řešit problémy vzniklé s možným příchodem nevyhnutelné důchodové reformy? Nepomůžeme-li si navzájem, kdo nám pomůže?

Sedmé zastavení - příroda

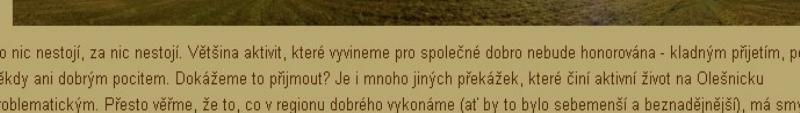
Jsme správci stvoření. Uvědomujeme si, že kromě hodnoty přírody jako takové, je cenná pro každého zvlášť? Nakolik uvažujeme při hodnocení stavebních záměrů budoucí podobu našeho okolí? A co zemědělství coby tvůrce tváře naší krajiny? Diskutujeme o této tematici dostatečně? A dostatečně otevřeně k postojům druhých? Uvažujeme v souvislostech potenciálu, který má Olešnicko coby cíl turistiky?

Osmé zastavení - dotažená slova

Mluvíme o spoustě možností a plánujeme různé aktivity. Zamýšlím se nad jejich smyslem v celku? Dotahujeme věci do konce? Dovedeme oslovit lidi, kteří jsou jinak neaktivní, ale mohli by pomoci? Mnohí dobré se jen nadhodí a mezi povinnostmi a další řečí zapadne. Máme mezi námi takové, kteří dokáží rozlišovat a dobrý nápad vytáhnout k realizaci?

Deváté zastavení - ekonomický rozvoj

Možnosti k užívání se zdají být nepestré. O tom, že pracovních míst je v našem regionu málo, se mluví stále. Mluví se dosud o příčinách a alespoň teoretických řešeních? Jak podporujeme stávající podniky v jejich životaschopnosti? Můžeme dojít ke stavu, ve kterém by byl poctivý podnikatel respektován osobnost regionu? Je převažující status zaměstnanec logickým vyplýváním rozložením průmyslu a dalších okolností, nebo je problém i někde v mentalitě lidí? Spolupracujeme dostatečně při společné věci, kterou trh práce je?

Desáté zastavení - pro úspěchy druhých

Líbí-li se Vám co, řekněte to ostatním, nelibí-li se, řekněte to přímo a citlivě konkrétnímu původci nelibosti. Znají to i tvůrci marketingových sloganů, ale nám na Olešnicku tato znalost v praktické rovině mnohdy chybí. Je to plod minulosti? Dá se toho nějak zlepšit? Dá se v takovém prostředí žít? Zvlášť je-li okypeleno přímo zatížeností nad úspěchem druhých. Nakolik motivuje ty, kteří se svými aktivitami a činnostmi přispívají k blahu a lepšímu žití v obci? Umíme se radovat z krásy, za kterou stojí druži. I u nás platí arabský přísloví, které praví, že Plod závisti je věčná únavá pro srdeč...

Jedenácté zastavení - smíření

V dáném právním systému byla automaticky zakotvena nutnost morálního se vyrovnaní vinika s vlastní vinou. Vinici stavěly smířicí kříže. Jaká škoda, že dnešním viníkům nedokážeme dát dobrou příležitost k omluvě, projevení litosti. Jak jim bude do konce jejich dnů? Kdo zarovná zatížení pokřížující i vztahy lidí následujících generací, až vinici odejdou? Nejdříve se jen o Olešnický proces. Necht tento kříž na Antonínově kopci slouží zástupně za ty, kteří už litovat nemohou a jako memento těm konkrétním lidem, kteří mohou i těm, kteří by mohli dát příležitost.

Dvanácté zastavení - odpustění

Malá míra vzájemného odpusťení si. Kdo na to najde lék? Jak se dostat z krajiny stínů a konečně svobodně vystoupit na světlo. "Odpušt' nám naše viny, jakož i my odpušt'me našim viníkům." Ta slova zněla mnohokrát, ale platit nepřestanou a při naší upřímnosti se ani nemohou stát prázdnou frázi.

Trinácté zastavení - kompromis a přijetí

Dění kolem vytvárá mnohé nevraživosti. Přes dobré úmysly nastávají spory, často o neživý majetek či pozemek. Pohledy z obou stran jednoznačné, jsou vzájemně odlišné. Kolika z nás už se povedlo konkrétní spor vyřešit? Umíme svědčit o možnosti a kráse smíření, či vystupovat v roli nezávislého pozorovatele?

Čtrnácté zastavení - aktivity

Co nic nestojí, za nic nestojí. Většina aktivit, které vyvineme pro společné dobro nebude honorována - kladným přijetím, penězi, někdy ani dobrým pocitem. Dokážeme to přijmout? Je i mnoho jiných překážek, které činí aktivity život na Olešnicku problematický. Přesto věřme, že to, co v regionu dobrého vykonáme (at' by to bylo sebemenší a beznadějnější), má smysl. Chtějme přijímat nové impulsy - ať už vycházejí zevnitř nebo zvenčí. Věřme, že po každé noci nadejde úsvit a nové ráno.

Text vychází - můst doslovně - z myšlenek několika dobrých lidí, kteří odpovíděli na naši otázku: "Co Vás trápí při životě na Olešnicku?" Jak vídou, zatím jsme se zaměřili na obecný postoj lidí k celku města, ve kterém žijeme. Věříme, že s posunem srdci v této oblasti se společně dostaneme i ke konkrétním problémům, které je třeba řešit.

Upravit

Přidat komentář

Přidat komentář